

De vreemde bekende

Van Jane Casey verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Spoorloos
Brandbaar
Vergelding
De laatste dochter

Jane Casey

De vreemde bekende

Vertaald door Caecile de Hoog
en Noor Koch

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2500 3

© 2013 Jane Casey

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam, Caecile de Hoog en Noor Koch

Oorspronkelijke titel *The Stranger You Know*

Oorspronkelijke uitgever Ebury Press

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Tanneke Peetoom / Trigger Image / Hollandse Hoogte

Foto auteur Neil Donaldson

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Kerry Holland

Sommigen vluchtten weg voor de bron van hun angst, en sommigen
zochten naar dat wat de ander beangstigt...
... Anderen bewogen zich rouwend binnen de duisternis
van hun eigen schaduw, en noemden het de dood...

uit: 'The Triumph of Life'
Percy Bysshe Shelley

1992

Het was stil in de tuin. De lucht was roerloos. Net zo roerloos als het meisje dat onder de boom lag.

Zo roerloos.

Haar ogen waren gesloten. Haar handen lagen naast haar lichaam, de palmen naar boven gekeerd. Haar haar welfde als gele zijde over het gras, en de bloemen onder haar waren als de sterren aan de hemel boven haar.

Hij stak zijn hand uit en voelde dat haar huid – zelfs nu nog – warmte afgaf. In het maanlicht zag hij het bloed op haar gezicht, de bloeduitstortingen in haar hals en nek en de manier waarop haar oogleden waren ingezakt, leeg. Haar ogen – haar vergeet-mij-niet-blauwe ogen – waren weg. Haar lip was gebarsten. Haar gezicht opgezet.

Ze was mooi. Niemand zou dat ooit kunnen evenaren. Ze was volmaakt.

Het verbaasde hem, maar hij vond het niet erg dat ze dood was. Nu kon hij naar haar kijken, echt naar haar kijken, zonder te worden gestoord. Zonder bang te hoeven zijn dat ze iets zou zeggen, iets zou doen wat hem zou kunnen kwetsen.

Hij kon haar aanraken. Hij strekte zijn hand uit, maar bedwong zichzelf.

Hij zou haar nooit meer kunnen aanraken.

Hij ging sneller ademen. Hij wilde zichzelf betasten, maar dat kon hij ook niet. Niet hier.

Hij hield te veel van haar. Meer dan van wie ook. Van wat ook.

Vergeet-mij-niet.

‘Ik vergeet je niet,’ beloofde hij. ‘Nooit.’

Het was haast alsof hij haar zag glimlachen.

DONDERDAG

Ik had genoeg levenloze lichamen gezien om te weten dat ze een vreemde indruk konden maken. Rustig zelfs. Ontspannen.

Dat gold niet voor het lichaam van Princess Gordon.

Maar dat lag niet aan haar. Als je was doodgeknuppeld, in de kofferbak van een Nissan Micra was gepropt en alle tijd had gekregen om de rigor mortis zijn werk te laten doen, was het onmogelijk om er nog sereen bij te liggen.

‘Ze zal er eerst uit moeten voor ik de doodsoorzaak met zekerheid kan vaststellen, maar ik kan nu alvast zeggen dat ze is geslagen met een hard, rond voorwerp – een stang bijvoorbeeld – en dat dat minder dan vierentwintig uur geleden gebeurd is.’ De patholoog-anatoom deed een stap naar achteren en veegde met de rug van haar hand over haar voorhoofd. ‘Exacter kan ik op dit moment niet zijn, maar als ik de maaginhoud heb bekeken, kan ik een gefundeerd oordeel geven.’

‘Ik kan je nu al een gefundeerd oordeel geven. Haar man heeft het gedaan.’ Het was de stem van inspecteur Josh Derwent, die naast me stond en meer ruimte innam dan hem toekwam in het groepje politiemensen en sporendeskundigen dat zich bij de kofferbak van de auto had verzameld. Hoewel de garagedeur openstond, gaf de kleine, volle ruimte me een claustrofobisch gevoel. Er hing veel stof in de lucht en de lampen veroorzaakten lange, donkere schaduwen. Ik voelde me ingesloten door de opgestapelde rommel die me leek te willen verzwelgen. Derwent stond met de handen in zijn zakken en had zijn ellebogen naar buiten gestoken. Ik was al twee keer een stap

opzij gegaan om buiten zijn bereik te blijven, maar nu had ik geen bewegingsruimte meer.

‘Ze was niet getrouwd,’ zei ik.

‘Haar partner, dan. Die vent binnen.’

‘Adam Olesugwe.’

‘Die bedoel ik.’

‘Hoe kom je daarbij?’ De patholoog-anatoom was nieuw, oprecht betrokken en hoogzwanger. Ik had liever gehad dat ze Derwent negeerde. Ze had geen idee met wie ze zich inliet.

‘Het moet ’m zijn.’

‘Als je dat baseert op statistische waarschijnlijkheid...’

Derwent liet haar niet uitpraten. ‘Dat doe ik niet.’

Een van de agenten die het eerst ter plaatse waren, schraapte zijn keel. Ik dacht dat hij zijn hand op ging steken om te vragen of hij iets mocht zeggen. ‘Hij zegt dat hij haar nergens kon vinden toen hij thuiskwam. Hij zegt dat ze moet zijn aangevallen door een indringer.’

‘Ja, en hij kan het weten. Hij was zelf die indringer.’ Derwent gebaarde naar het lichaam. ‘Stel dat het geen huiselijk geweld was. Stel dat het een uit de hand gelopen inbraak was, of zomaar een moord. Waarom moest ze dan in de auto worden gestopt? Waarom had ze niet in huis kunnen blijven liggen?’

‘Om haar te verbergen,’ opperde de agent.

‘Maar waarom? Het is zwaar werk, een lichaam verplaatsen. En ze heeft nogal een omvang. Moet je die kont zien.’

‘Eh...’ Meestal dacht ik wel twee keer na voor ik Derwents gedachtestroom onderbrak, maar ik had de patholoog-anatoom geschokt zien kijken. Dokter Early heette ze; ze was laat geweest, en had daar een grapje over gemaakt. Derwent had er niet om kunnen lachen.

‘Wat is er, Kerrigan?’ Hij keek me boos aan.

Ik zei maar niet waarom ik hem had onderbroken. Dat zou het alleen maar erger maken. ‘Ik wou zeggen: waarom zou Olesugwe het lichaam hebben verplaatst?’

‘Hij wilde zich ervan ontdoen, maar haar zus kwam langs.’

Blessed, de zus van Princess, had het lichaam gevonden en het

alarmnummer gebeld. Ze zat aan de keukentafel hysterisch te huilen, te ver heen om te kunnen worden gehoord, en werd door een agente opgevangen.

‘Waarom zou hij haar willen vermoorden?’ vroeg Early.

‘Zeg jij het maar. Misschien ging ze vreemd of ging hij vreemd, misschien had ze zijn overhemden niet gestreken.’ Hij keek naar de bolle buik van de patholoog. ‘Volgens Olesugwe was ze vier maanden zwanger. Vrouwen hebben een grotere kans slachtoffer te worden van huiselijk geweld als ze met jong zitten.’

‘Dat is een fabeltje.’ Dokter Early legde een hand op haar buik alsof ze haar ongeboren kind wilde beschermen tegen Derwents giftige persoonlijkheid. Mij leek het beter als er kogelvrije vesten werden voorgeschreven voor iedereen – zwanger of niet – die met hem in aanraking kwam.

Derwent schudde zijn hoofd. ‘Er is onderzoek naar gedaan in Amerika. Als je het over geweldsdelicten hebt is moord bij zwangere vrouwen doodsoorzaak nummer drie.’

‘Wat zijn nummer één en twee?’ vroeg ik.

‘Auto-ongelukken en zelfmoord. Tja, vrouwen achter het stuur.’

‘Nou, deze vrouw is geen verkeersslachtoffer en ze heeft zichzelf zeker niet doodgeknuppeld.’ Dokter Early vouwde haar armen en liet ze op haar buik rusten.

‘Dat zeg ik. Hij heeft haar vermoord,’ zei Derwent. ‘Hij wordt boos over iets, slaat haar in elkaar, het loopt uit de hand, hij legt haar in de auto, begint het huis schoon te maken, wordt onderbroken door de zus, einde verhaal.’

‘De keuken rook naar bleekmiddel,’ merkte ik op.

‘En er zijn geen sporen van braak. Het moet een bloedbad zijn geweest toen ze doodging, maar ik heb geen druppel bloed gezien.’ Derwent duwde een paar politiemensen opzij en keek even in de auto. ‘Vuilniszakken. Als jullie technneuten nou eens aan het werk gingen en die zakken er voor ons uit halen. Ik durf te wedden dat er bebloede kleren uit komen in Olesugwes maat.’

Dokter Early keek naar het lichaam van Princess. ‘Ik heb hulp nodig om haar uit de kofferbak te krijgen.’

‘Fijn, een vrouw die toegeeft dat ze hulp nodig heeft,’ zei Der-

went, en hij liep weg zonder de reactie van dokter Early af te wachten en zonder zijn hulp aan te bieden.

De arts kneep haar lippen op elkaar en haar ogen glinsterden. Ik herkende de tekenen van iemand die haar tranen probeert binnen te houden. Dat was mij ook overkomen, heel vaak zelfs. ‘Is hij altijd zo?’ vroeg ze.

‘Niet altijd. Soms is hij nog erger.’

‘Ik begrijp niet hoe je het met hem uithoudt.’

‘Ik ook niet,’ zei ik.

Dat ik het ondanks zijn vele tekortkomingen met hem uithield, kwam doordat hij een fantastische politiemann was. Hij liet de plaats delict over aan de technische recherche en nam Olesugwe en Blessed mee naar Great Portland Street, het dichtstbijzijnde politiebureau, waar Blessed bekende dat ze een verhouding had met Olesugwe en Olesugwe toegaf dat Princess dat te weten was gekomen. Het moordwapen – een ijzeren stang, een roede uit de kledingkast van het stel – werd gevonden in een schuurtje in de achtertuin, in een zak achter de grasmaaier. Olesugwe had de sleutel van het schuurtje en de enige set autosleutels van de Nissan aan zijn sleutelbos hangen. Toen ik erop wees dat noch het hangslot, noch de kofferbak van de auto was beschadigd, bekende hij dat hij het lichaam had verplaatst en het moordwapen had verborgen.

‘Maar hij ontkent nog steeds dat hij haar heeft gedood,’ zei ik tegen Derwent toen we het politiebureau verlieten en op weg gingen naar ons eigen bureau om aan de papierwinkel te beginnen. Ik rilde toen ik de kou op mijn gezicht voelde. We waren te voet omdat Derwent botweg had geweigerd om door het centrum van Londen naar Somers Town te rijden (waar Princess haar laatste adem had uitgeblazen), terwijl je van ons nieuwe pand in Westminster twee keer zo snel met het openbaar vervoer ter plekke was.

‘Hij probeert er nog steeds onderuit te komen. Hij gaat vast zeggen dat Blessed haar zus had aangevallen en hij haar alleen maar heeft geholpen.’

‘Denk je dat het zo gegaan is?’

‘Nee. Maar dat maakt niet uit. Hij liegt er toch over.’

‘Ik denk niet dat ze de politie had gebeld voor ze klaar waren met opruimen als Blessed erbij betrokken was.’

‘Toch zou dat best kunnen. Ze lijkt me niet al te slim. Dat geldt voor de meeste misdadigers.’

‘Dat weet ik ook wel,’ zei ik. Ik was maar een eenvoudige rechercheur, maar had inmiddels wel zeven jaar ervaring. Derwent vergat dat nog weleens.

Hij ging er niet op in, maar slaakte een zucht. ‘Verdomme, wat een tijdverspilling.’ Ik had het me niet verbeeld: Derwent was nog chagrijniger dan anders.

‘We hebben wel een resultaat,’ zei ik.

‘Iedereen had dit gekund. Zelfs jij.’

‘We hebben het goed gedaan.’

‘Het plaatselijke team had het kunnen doen.’

‘Die hadden het te druk.’

‘Heeft de chef dat tegen je gezegd?’ Hij duwde zijn handen dieper in zijn zakken en versnelde zijn pas. Ik moest grotere stappen nemen om hem bij te kunnen houden.

‘Waarom zou hij ons anders helemaal hierheen hebben gestuurd?’

‘Tja, waarom zou hij dat nou gedaan hebben.’

Het was duidelijk dat Derwent me dat niet ging vertellen. Ik wist trouwens niet eens of ik het wel wilde weten. Het kon best zijn dat het kwam doordat ik het verbruid had bij de chef, en ik kon me niet voorstellen dat Derwent daar blij mee was. En al helemaal niet als hij wist waarom.

Ik had er verstandiger aan gedaan mijn mond te houden en zwijgend verder te lopen, maar er was iets wat ik wilde weten. ‘Je deed nogal onaardig tegen dokter Early. Wat was er aan de hand?’

Derwent klemde zijn kaken op elkaar. ‘Ze zou dat werk niet moeten doen in haar toestand.’

‘Ze is er anders prima toe in staat.’

‘Dat zal wel. Maar met die buik zal ze bij de autopsie niet eens bij de snijtafel kunnen komen.’

‘Daar vindt ze vast wel wat op.’

‘Ja, maar dat zou ze niet moeten hoeven.’ Derwent sloeg de kraag van zijn jas omhoog en trok zijn schouders een beetje op toen een re-

genvlaag ons in het gezicht sloeg. ‘Het is hoe dan ook geen werk voor een vrouw. Maar een vrouw met een kleintje op komst zou zich helemaal niet in de buurt van een lijk moeten ophouden.’

‘Wat ben je ouderwets, het is gewoon niet te geloven. Ben je soms bang dat haar ongeboren kind een lijk zal zien en zich rot zal schrikken? De meeste baarmoeders hebben geen raam, hoor.’

‘Het is gewoon niet goed.’ Zijn stem klonk mat. Einde onderwerp.

Ik deed er het zwijgen toe en even later kwamen we bij het metrostation aan en ontdekten we dat er, vlak voor de avondspits losbarstte, twee lijnen waren uitgevallen. We wurmden ons in een overvolle trein van de Metropolitan Line, stapten in Baker Street over op de Bakerloo Line en lieten ons als haringen in een ton naar Charing Cross vervoeren. Na de stikhete, bedompte krochten van de ondergrondse was het weldadig om weer op straat te staan, ook al deed de plotselinge koude najaarslucht me duizelen, alsof ik een klap op mijn hoofd had gekregen.

Zelfs met de inspecteur naast me was het geen straf om Trafalgar Square over te steken en door Whitehall te lopen, waar de lichtjes overal aangingen. Het had flink geregend toen we in de metro zaten, een korte maar hevige wolkbreuk, en het wegdek glansde. Bladeren lagen verspreid over het plaveisel, ze waren plat geregend en leken met een laagje vernis bedekt. Het liep wat moeilijk want het was glad en ik had de verkeerde schoenen aan. Tegenover de Cenotaaf verloor ik mijn evenwicht, botste tegen Derwent op en greep zijn arm vast. Toen hij zijn arm boog voelde ik zijn spierballen omhoogkomen. Snel trok ik mijn hand terug.

‘Voorzichtig,’ zei Derwent.

‘Het komt door die bladeren.’

‘Ik heb je wel door, Kerrigan. Eigenlijk snak je naar de sterke arm van de wet. Kom, hou je maar vast aan oom Josh. Ik zorg wel voor je.’

‘Ik red me best, dank je.’

‘Het is heus geen teken van zwakte, als je dat soms denkt. Het is juist goed om je eigen tekortkomingen te kennen. Neem een voorbeeld aan dokter Early. Zij wist dat ze dat lichaam niet in haar eentje kon verplaatsen, dus vroeg ze om hulp. Daar kun jij nog iets van leren. Hulp te aanvaarden als die je wordt aangeboden.’

‘Doe jij dat zelf dan ook?’

Hij schoot in de lach. ‘Ik heb écht geen hulp nodig.’

‘Tuurlijk niet. Het idee alleen al.’

‘Ik meen het, als het nodig is, geef me dan een arm.’

‘Dat zou ik heus wel doen, maar het is niet nodig.’ Ik zou nog liever mijn schoenen uittrekken en op blote voeten verder lopen dan Derwents hoffelijkheid, of wat daarvoor doorging, aan te moedigen. Dat zou hem alleen maar sterken in zijn overtuiging dat vrouwen ondersteund moesten worden. Daarbij kwam dat ik niet alleen een vrouw was, maar ook lager in rang dan hij, en dus zat hij er niet mee om me te betuttelen.

En dat vond ik onuitstaanbaar.

We gingen de hoek om naar Parliament Square en ik tuurde naar de parlamentsgebouwen aan de overkant, iets wat ik nog steeds graag deed, ook al zag ik ze elke dag op weg naar mijn werk. Ze waren de uitbeelding van het victoriaanse idee over middeleeuwse grandeur en hadden iets sprookjesachtigs, iets onwerkelijks met dat verfijnde maaswerk, de honingkleurige steensoort en de hoog oprijzende torens met hun vergulde spitsen. Vanuit dit centrum had Groot-Brittannië over de wereld geheerst, een tijd lang althans, en deze gebouwen herinnerden daaraan. Ze waren de tastbare uitdrukking van het superioriteitsgevoel dat de Britten is aangeboren, zei mijn vader eens. Hij had het niet zo op met het Empire en nog minder met het land waar hij woonde. Ik vond niet dat je het karakter van een hele natie zo kon samenvatten, maar ik had dan ook niet het voordeel een buitenlander te zijn. Tegelijkertijd beschouwde ik mezelf ook niet als Brits. Ik was geboren in Londen uit Ierse ouders en had een degelijke Ierse opvoeding gehad, ook al woonden we in Carshalton en niet in Killybegs. Ik danste de Walls of Limerick, speelde ‘Down by the Sally Gardens’ op mijn Keltische fluit, liep rond in stugge dikke, naar schapen ruikende visserstruien (die familieleden voor me hadden gebreid) en ruilde het Ierse sodabrood dat in mijn lunchtrommeltje zat voor de witte boterhammen zonder korst van mijn vriendinnen. In het weekend speelde ik gebrekkig camogie, en van het hockeyen dat ik door de week op school deed bracht ik niet veel méér terecht. Er stroomde Iers bloed door mijn aderen maar ik was in Engeland gebo-

ren en voelde me noch in de ene, noch in de andere traditie thuis. Als opgroeiend meisje had ik het idee gehad dat ik iets miste, en nu pas begon ik me af te vragen of dat belangrijk voor me was.

Derwent wees naar iets. 'Moet je dat zien. Wat een schande.'

'De parlamentsgebouwen?' vroeg ik verbaasd. Maar ik had kunnen weten dat Derwent de laatste was die last zou hebben van een postkoloniaal schuldgevoel.

'Die idioten daar. Het zou verboden moeten worden.' Hij had het over de activisten die midden op Parliament Square hun tenten hadden opgeslagen, daar waar de anti-oorlogsdemonstranten hun wake hadden gehouden en de felle protesten tegen de globalisering hadden plaatsgevonden. De politie veegde het grasveld regelmatig schoon, maar elke keer kwamen de demonstranten een voor een terug en het gebeurde maar zelden dat er niemand bivakkeerde.

Ik probeerde de spandoeken te lezen, maar dat was moeilijk in de schemering en bovendien waren ze kletsnat van de regen. 'Weg met het kapitalisme?' zei ik.

'Dads Matter.'

'O, die.' Dads Matter was het militante antwoord op Fathers for Justice, een pressiegroep van mannen die zich benadeeld voelden door het familierecht. Dads Matter was nog klein, maar kreeg steeds meer aanhang en met hun bizarre protesten trokken ze veel publiciteit. De beweging werd geleid door Philip Pace, een knappe charismatische veertiger die in de pr had gewerkt. Hij had een vlotte babbel, kwam regelmatig aan het woord in nieuws- en actualiteitenprogramma's en had een jaar geleden in het glamourblad *Tatler* de Top Tien van Meest Huwbare Mannen gehaald. Ik begreep niet goed wat hem zo aantrekkelijk maakte, maar ik viel dan ook niet op fanaten. Als gezicht van Dads Matter deed hij zijn best gematigd en redelijk over te komen, maar dat kon van de groep zelf niet gezegd worden. 'Wat is de nieuwe campagne? Twintig-Twintig?'

'Je hebt je literatuur weer niet bijgehouden,' zei Derwent. 'Sam-sam. Ze willen dat de rechter de voogdij gelijkelijk verdeelt tussen de ouders. In alle gevallen.'

'O, op zich klinkt dat wel redelijk. Maar hoe zit het met vaders die hun kinderen misbruiken? Moeten die kinderen niet worden beschermd?'